

GEROEPEN?

HJM Sales, 31-01-2018

Geliefde broeders en zusters, zo af en toe hoor ik (van) uitspraken van christenen, waar ik niet goed raad mee weet. Bijvoorbeeld uitspraken waarmee tot uitdrukking wordt gebracht, dat God hen heeft (zou hebben) geroepen om in de gemeente, waarvan zij deel uit maken, een bepaalde positie te bekleden. Het betreft dan altijd (geestelijk) leidinggevende functies met verantwoordelijkheid, zoals bijvoorbeeld het ambt van voorganger (herder) of ouderling.

Nu is het absoluut waar, dat God de door Hem uitgekozen personen roept in, cq. tot, een bepaalde bediening. Maar ik meen ook dat, zeker als het gaat om het ambt van voorganger of ouderling, er het 'amen' van de gemeente op moet rusten. De biddende gemeente als deel van het Lichaam van Christus! Tevens meen ik, dat een wérkelijk geroepen persoon juist over die roeping erg bescheiden zal zijn. Want welke mens is immers capabel tot het werk des Heren? Wie van ons is zelf in staat om God werkelijk te dienen? Niemand toch? Elke dag en zelfs elke seconde zijn we afhankelijk van de kracht en de wijsheid van Gods Geest!

Mozes, die op veertigjarige leeftijd meende dat hij Israël zelf wel uit de slavernij in Egypte zou kunnen leiden (Hand. 7:23-29), moest van God eerst veertig jaren lang in de woestijn schapen hoeden. En toen Mozes niets meer van zichzelf dacht, kwam God met een roeping (Ex. 3:1-11; Hand. 7:30). Mozes eerste reactie was nu: *“Wie ben ik, dat ik tot Faraö zou gaan en dat ik de kinderen Israëls uit Egypte zou voeren?”* (Ex. 3:11). Mozes was in de droge, hete woestijn nederig geworden en niet meer overtuigd van zichzelf. Uiteindelijk werd Mozes van Gods roeping overtuigd en ging tot het volk, dat amen zei op die roeping (Ex. 4:31).

In 1 Kon. 3:5-10 staat het volgende geschreven over Salomo, die net door God als koning over Israël was aangesteld: *“Te Gibeon verscheen de HEERE aan Salomo in een droom des nachts en God zeide: Begeer wat Ik u geven zal. En Salomo zeide: Gij hebt aan Uw knecht David, mijn vader, grote weldadigheid gedaan, gelijk als hij voor Uw aangezicht gewandeld heeft, in waarheid, en in gerechtigheid, en in oprechtheid des harten met U; en Gij hebt hem deze grote weldadigheid gehouden, dat Gij hem gegeven hebt een zoon, zittende op zijn troon, als te dezen dage. Nu dan, HEERE, mijn God! Gij hebt Uw knecht koning gemaakt in de plaats van mijn vader David; en ik ben een klein jongeling, ik weet niet uit te gaan noch in te gaan. En Uw knecht is in het midden van Uw volk, dat Gij verkoren hebt, een groot volk, hetwelk niet kan geteld noch gerekend worden, vanwege de menigte. Geef dan Uw knecht een verstandig hart, om Uw volk te richten, verstandelijk onderscheidende tussen goed en kwaad; want wie zou dit Uw zwaar volk kunnen richten? Die zaak nu was goed in de ogen des HEEREN, dat Salomo deze zaak begeerd had.”*

Valt u niet op hoe bescheiden Salomo was? Hij zei: *“Ik ben een kleine jongen en ik weet helemaal niets. En dat volk dat ik zou moeten voorgaan, is zo ontzettend talrijk (en ook zo zwaar (d.w.z. moeilijk)).”* Salomo besepte, dat hij niets van zichzelf zou kunnen bijdragen. De taak was te moeilijk. En daarom vroeg hij aan God om wijsheid. Hij vroeg om een verstandig hart om op de juiste wijze recht te kunnen uitoefenen en onderscheiden tussen goed en kwaad. Zijn nederige houding behaagde God en Hij gaf Salomo overvloed van wijsheid. Volgens de Hebreeuwse grondtekst vroeg Salomo letterlijk een *“lev sjomea”*, dat wil zeggen een *“luisterend hart”*. Salomo had ondanks zijn erg jonge leeftijd het besef, dat hij met name goed zou moeten luisteren naar de Stem van God, maar ook naar de stem van zijn volk.

In Richt. 9:7-15 staat een gelijkenis, welke niets aan de verbeelding overlaat. De bomen wilden één uit hen tot koning over hen zalven. Vijgeboom, olijfboom en wijnstok weigerden. Waarom zouden zij immers hun zoetheid, vettigheid en blijdschap opgeven. De doornstruik echter was onmiddellijk bereid om koning te worden en nodigde hen uit om notabene onder zijn schaduw (wat die dan ook mocht voorstellen!) te komen. Welk een duidelijke les van God om niet hoogmoedig te zijn! Welk een les dat juist vaak de 'stekeligen' willen regeren.

Christenen die menen uit zichzelf wel te kunnen bepalen, wat hun taak in Christus' Lichaam en hun lokale gemeente zal zijn, doen zichzelf behoorlijk te kort. En begrijpt u mij goed, dat ik niet spreek over het bijvoorbeeld verlenen van geestelijke of materiële hulp, wat christenen zeker behoren te doen, of het getuigen en evangeliseren, of het verlenen van hand- en span-diensten. Dingen die alle christenen gewoon doen. Ik spreek over de om een of andere reden voor velen aantrekkelijke functies zoals leiding geven en spreken op de kansel. Het is echter belangrijk om op de juiste plek in de gemeente te fungeren. Paulus schreef hierover in 1 Cor. 12:4-22 – *“En er is verscheidenheid der gaven, doch het is dezelfde Geest; En er is verscheidenheid der bedieningen, en het is dezelfde Heere; En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt. Maar aan een iegelijk wordt de openbaring des Geestes gegeven tot hetgeen oorbaar is. Want dezen wordt door den Geest gegeven het woord der wijsheid, en een ander het woord der kennis, door denzelfden Geest; En een ander het geloof, door denzelfden Geest; en een ander de gaven der gezondmakingen, door denzelfden Geest. En een ander de werkingen der krachten; en een ander profetie; en een ander onderscheidingen der geesten; en een ander menigerlei talen; en een ander uitlegging der talen. Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest, delende aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil. Want gelijk het lichaam een is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar een lichaam zijn, alzo ook Christus. Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt. Want ook het lichaam is niet een lid, maar vele leden. Indien de voet zeide: Dewijl ik de hand niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is hij daarom niet van het lichaam? En indien het oor zeide: Dewijl ik het oog niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is het daarom niet van het lichaam? Ware het gehele lichaam het oog, waar zou het gehoor zijn? Ware het gehele lichaam gehoor, waar zou de reuk zijn? Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft. Waren zij alle maar een lid, waar zou het lichaam zijn? Maar nu zijn er wel vele leden, doch maar een lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node. Ja veeleer, de leden, die ons dunken de zwakste des lichaams te zijn, die zijn nodig. “*

Geliefde broeders en zusters, wij worden door God de Vader gezegend als wij op de juiste plaats in de gemeente fungeren, namelijk de plaats die Hij voor ons heeft bestemd. Dat is een plaats in overeenstemming met onze karakters en capaciteiten. Kunt u zich voorstellen dat wij in plaats van op onze voeten op de handen gaan lopen of zelfs dat op de plaats van onze ogen de oren zitten? Hoe potsierlijk zou dat zijn! Dan zullen wij mikpunt worden van spot en kritiek. Het is veel beter om de Vader te vragen ons duidelijk te maken welke plaats Hij voor ons heeft bestemd. 2 Petr. 1:10 – *“Daarom, broeders, benaarstigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.”*

Moge Jezus u en mij deze week overvloedig zegenen. Amen.